

ZEMĚ ZMARU

DANIEL GRIS

OD AUTORA BESTSELLERU ŘÍKAJÍ MI LARS

ZEMĚ ZMARU

DANIEL GRIS

**KNIHY DANIELA GRISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Lars

Říkají mi Lars
Lars láme kosti
Lars útočí
Lars pod palbou
Lars mele maso

Samostatné knihy

Země zmaru

ZEMĚ ZMARU

DANIEL GRIS

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Daniel Gris, 2024

Cover Illustration © Jozef Gertli Danglár, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-673-6 (pdf)

1.

září 2025

Listy vrtule sekaly vzduch na mikroskopické části a stroj se otřásal. Dva motory Allison ukryté v těle modrobílých helikoptéry Sikorski S-76 burácely do okolí, zatímco piloti čekali na své pasažéry. Slunce nebylo za hustou hradbou lesa téměř vidět, ale zanedlouho vystoupá po obloze výš a přinese další z teplých sibiřských dnů.

Vyletěli předchozího dne odpoledne z Bratsku, čtvrtmilionového města ležícího dole na jihu, jen pár set kilometrů od mongolských hranic. Na bratské mezinárodní letiště dorazila čtveřice pasažérů soukromým letem z Macaa, každý z nich ovšem pocházel odjinud. Byli nejen rozdílných národností, ale i odlišného věku a postavení. Spojovala je však věc silnější než cokoli jiného – vášně pro lov. A taky fakt, že si mohli dovolit kvůli svému koníčku cestovat klidně i přes půl světa, a k tomu si navíc v případě potřeby zaplatit porušení jakýchkoli předpisů. Vlastně se z nich vykoupili už předem, při platbě *Irkutské společnosti pro turistiku*.

Z Bratsku se helikoptéra vydala směrem na sever. Nejdřív letěla nad mohutnou řekou Angarou, ta se ale později stočila na západ, zatímco stroj pokračoval dál rovně. Do Vanavary, třítisícové obce na břehu Podkamenné Tungusky, to bylo téměř pět set kilometrů.

Přistáli kolem šesté večer a všichni si pak po několika-hodinovém letu protahovali ztuhlé údy. Ve vesnici přenocovali v jednom z příbytků a ráno měli vyrazit na další cestu.

Počasí v září bylo nejsnesitelnější za celý rok; skončila letní horka a do zimy scházela ještě spousta času. Jedinou komplikací se tak jevila hejna komárů, kteří dokázali člověku vlézt klidně až do nosu nebo do očí a nepomáhal proti nim ani silný repelent.

Stejně jako většina předchozích byla i tahle výprava prezentována jako vyhlídkový let a zážitková turistika. Ve skutečnosti přitom podobný krycí manévr ani nebyl třeba – kde není žalobce, není soudce. *Irkutská* pořádala lovy běžně, přestože na oblast, kam právě mířili, bylo uvaleno embargo.

Helikoptéru Sikorsky S-76 obsluhovali dva piloti a oba se do nitra tajgy vydávali nejméně jednou týdně. Letěli, kam se jim řeklo, a nezabývali se zbytečnými otázkami. Soustředili se jenom na svou práci; vzlétnout, dopravit pasažéry na místo, bezpečně dosednout a pak se v pořádku vrátit. Všechno ostatní měl na starosti průvodce.

Po přespání ve Vanavaře se posádka se svým strojem chystala do rezervace, kde pěti mužů vysadí. Zatímco čtyři lovci s průvodcem vyrazí po zvířecích stopách, oni

dva zatím budou čekat. Pokud se lov vydaří a muži se vrátí včas, odletí celá výprava ještě tentýž den zpátky do Bratsku. V opačném případě stráví ve Vanavaře i následující noc. Rozhodnutí bude na lovcích; oni jsou ti, kteří platí.

V sobotu 6. září 2025 ráno tedy piloti čekali v nastartované helikoptéře na své pasažéry. Šlo o zkušené profesionály, oba měli nalétáno tisíce hodin na několika světadílech a práci u *Irkutské* vzali jako přivýdělek k vojenskému důchodu; vlastně šlo o nejkliďnější část jejich kariéry.

Pětice mužů právě přicházela. Měli jen obvyklou bagáž; zbraně a další potřebné věci zůstaly přes noc v helikoptéře. Sikorsky S-76 přepraví až dvanáct osob, ale tak početná výprava ještě nikdy necestovala. Vždy musel zůstat dostatek místa na trofeje, o ty přece šlo především.

Lovci jeden po druhém nastoupili do útrob stroje, jako poslední se dovnitř vsoukal jejich průvodce. Ten se pak naklonil k pilotům, něco na ně křikl a vzápětí už se helikoptéra odlepila od země. Čekalo je sotva několik desítek minut letu, během kterých pod sebou uvidí jenom nekonečný les místy protkaný žilkami vodní hladiny. Rutina, kterou už měli všichni tři zaměstnanci *Irkutské* za sebou mnohokrát. Jen místo, kde přistanou, se tentokrát lišilo. Souřadnice dostali v kanceláři: v plánu bylo dosednout na plácek v jedné ze zákrut Podkamenné Tungusky. Z Vanavary by se tam výprava mohla dostat i po řece na člunech, ale k tomu neexistoval relevantní důvod. Helikoptéra byla nejen rychlejší, ale také pohodlnější.

Poslední dobou se nesly řeči o tom, že se zvířata tady kolem chovají divně. Jinak než dřív, nepředvídatelněji.

Místní zaznamenali několik kusů neobyčejného vzrůstu. Hodně se mluvilo o medvědovi, kterému chybí kus levé tlapy a levé ucho, a stejný muž, jenž ho spatřil nedávno, ho viděl ještě jako dítě před čtyřiceti lety. Což by měl být fakticky nesmysl, protože medvědi se dožívají sotva třicítky. Jenže ten chlap si tím byl jistý a lidé mu věřili. Šlo o zkušeného lovce, jednoho z nejlepších v kraji. Tlapu i ucho tomu zvířeti ustřelil brokovnicí jeho otec v červnu roku 1980 a už tehdy byl ten medvěd prý dospělý.

Nesly se řeči a ty přilákaly zvědavce. Se zvědavci přišly peníze, takže proč se těm řečem bránit? Proč je vyvracet? Vanavara je chudá obec, vždycky byla; nikdy v minulosti ji nepotkalo nic dobrého. Když tedy chce někdo přinést peníze, nezáleží na tom, odkud pocházejí a za co budou.

Průvodce se podíval na hodinky, ale šlo o naprosto zbytečný úkon, protože tady na čase nezáleželo. Přesto spokojeně přikývl a čtyřem lovcům ukázal zdvižený palec. Všechno běží podle plánu.

2.

květen 2030

Dědek přivřel víčka a úkosem se na kluka podíval.

„Chtěl bys vědět, jak to celý začalo, mladej?“

Než ale kluk stačil odpovědět, ozval se někdo jiný.

„Dej s tím už pokoj! Nikdo na to není potisící zvěda-
vej, kurva! Nikoho to nezajímá!“

Kluk se ošil. Byl tam teprve pár hodin, vlastně si to jen myslel, ve skutečnosti neměl pojem o čase. Přitáhli ho v noci, to jediné věděl jistě. A pak? Možná chvíli spal, když ho přepadla únava, ale jestli uběhly tři minuty, anebo tři hodiny, to netušil. Třeba usnul dokonce víckrát. Každopádně pak ale viděl svítání a od toho už taky uplynula nějaká doba. Dávno byli všichni vzhůru; banda vězňů, nesourodé společenství lidí všeho věku a obou pohlaví.

Když začal po zmatené noci zase vnímat a do cely vpadlo ranní slunce, mohl si konečně prohlédnout místo, kam ho strčili. Šlo o velkou obdélníkovou místnost s deseti prýčnami, několika žárovkami visícími jen tak na drátě a s okny

až úplně nahoře pod stropem. Za jejich ušpiněnými skly bylo vidět žebrování mříží.

„Ptám se, mladej –“

„Řekl jsem ti, ať držíš hubu!“

Z jednoho lůžka se vymrštil chlap a nakopl dědka tak prudce, že to s ním smýklo o zeď. Kluk by to nejspíš nepřiznal, ale byl za ten zásah vyšší moci rád.

Chtěl bys vědět, jak to celý začalo, mladej?

Proč by měl chtít poslouchat o něčem, co ví každý?

„Mám žízeň,“ řekl namísto toho kluk chlapovi, který stál nejbliž. Když se předtím rozhlížel po místnosti, neviděl nic k jídlu ani k pití. Dokonce tam nebyl ani stůl, vlastně žádný nábytek kromě postelí. Deset pryč, přičemž lidí bylo uvnitř namačkáno několika násobně víc.

„Přinesou vodu,“ ucedil muž, „musíš vydržet.“

Kluk znovu přejel pohledem lůžka, všechna byla samozřejmě obsazená. On sám se po příchodu posadil na první volné místo, na které narazil. Zády se opřel o zeď, kolena si přitáhl pod bradu a objal je pažemi. Seděl, třásl se a hlavou se mu ve zběsilém tempu honily otázky, na které nenacházel odpověď.

Proč se tohle stalo? A proč zrovna jemu? Vlastně *jim...* Vpodvečer je odvedli všechny tři, jeho i rodiče. Ačkoli ani tohle nevěděl jistě, protože když ho gardisti táhli z bytu pryč, otec a matka ještě leželi na podlaze. Je možné, že je nakonec nechali doma? Samozřejmě, protože možné je všechno, včetně těch nejnepravděpodobnějších scénářů. A dávno už se jim nikdo nediví.

Hlasité zabouchání vymrštilo osazenstvo cely na nohy. Vzápětí se otevřely těžké dveře pobité plechem.

„Žrádlo!“

Strhla se mela; každý se chtěl k jídlu dostat co nejdřív. Lidi se hrnuli jeden přes druhého, silnější odstrkovali slabší a někteří měli co dělat, aby se udrželi na nohou. Zatímco ještě před chvílí vládla v cele všeobecná apatie, najednou jako by se v každém člověku probudilo to nejhorší. Nikdo se o nikoho nestaral, všichni měli na prvním místě jen sebe. Kluk se nad tím ani nepozastavil, viděl to už tolikrát! Tohle místo bylo jen zmenšenou kopií světa venku. On sám hlad neměl, žaludek se mu nervozitou chvěl tak, že by stejně nepozřel ani sousto. Ale zoufale potřeboval vodu. Naposled pil asi v šest večer předchozího dne. Jak už je to dlouho? Patnáct hodin? Anebo ještě víc?

„Uhněte, kurva!“

Kdosi u dveří hrubě křičel na vězně, kteří se drali skoro až ven. Kluk uslyšel nějaké rány a nad hlavami lidí si všiml dřevěných tyčí. Strážní, kteří přinesli jídlo, začali nejdotěrnější z vězňů mlátit jako nějaký dobytek. Teprve až se u dveří vytvořilo trochu místa, vjel do cely muž s vozíkem. Na něm bylo deset pecnů chleba a dva plastové kanystry s vodou. Nedočkávané ruce se po těch nezbytných a přitom tak všedních darech natáhly a během několika vteřin vozík dokonale očesaly. Vzápětí se ozvalo zabouchnutí dveří.

Lidé si vytrhávali chleby z rukou, každý se snažil uhájit aspoň kus, a komu se to povedlo, ten si ho nacpal buď rovnou do úst, nebo ho schoval pod oblečení. Všechno

tohle provázel křik, nadávky a všeobecný chaos. Našli se ovšem i tací, kteří se rvačky o jídlo neúčastnili. Jako bez ducha seděli nebo polehávali někde stranou, němí svědci zhrouteného světa. To byli ti, kteří se rozhodli zemřít. Dávno odmítli o cokoli bojovat, jen rezignovaně čekali, až přijde konec. Živoucí mrtvoly.

„Vodu,“ zachrčel kluk. Ovšem byla to asi ta nejzbytečnější žádost na světě, protože ho v té vřavě stejně nemohl nikdo slyšet, ale i kdyby ano, nikoho nezajímal.

Z masy lidí se najednou vynořil chlap s kanystrem. Urostlý rvač s jizvou na paži; jen jakoby mimochodem dal ránu pěstí ženě, co se po nádobě v jeho ruce natáhla. Úder ji odmrštíł ostatním pod nohy, ale nikdo na ni nedbal, tím méně chlap s jizvou. Začal hltavě pít; spousta vody mu stékala po bradě na hrudník, bylo jí tolik, že by to stačilo i pro někoho dalšího. Ale on se nedělil, tenhle souboj vyhrál a kanystř byl jeho. Příště se možná najde někdo silnější, tak to chodí. Ale teď je teď, kdo by se staral o nějaké příště, které ani nemusí přijít?

Když do sebe nalil, kolik mohl, odhodil kanystř na podlahu. Tam se ocitl jen malý kousek před klukem a z hrdla mu vytékal zbytek vody. Z desítky lidí, kteří tu scénu sledovali, byl kluk nejrychlejší. Padl k němu na kolena, zvedl ho a přiložil k ústům. Začal pít tak lačně, až se po několika locích rozkuckal a skoro pozvracel. Trvalo sotva okamžik, než ucítil obrovskou ránu do tváře. Něčí noha mu málem ukopla hlavu. Kanystř upustil a toho se vzápětí zmocnily další ruce. Klukovi bylo jasné, že k žádné další vodě se už nedostane. Co nejrychleji se odsunul

stranou, odplazil se ke stěně a znovu se o ni zády opřel. Prudce oddechoval a držel se za zraněnou tvář. Pod prsty cítil, jak mu natéká a divoce pulzuje.

Ale napil se a to bylo v tu chvíli nejdůležitější. Netušil, kde je ani co všechno ho čeká a kdy, ale o tomhle může přemýšlet později. Teď musel ukojit jednu z nejzákladnějších potřeb, a to se mu povedlo.

Seděl, třásl se, pozoroval ostatní a čekal. Víc zatím dělat nemohl – a na víc ani neměl sílu.

3.

Chtěl bys vědět, jak to celé začalo, mladej?

Každý přece ví, jak to začalo. Věděl to i kluk. Anebo to možná nevěděl nikdo, záleží na tom, co kdo bral jako začátek.

Ovšem posledního října roku 2025 se odehrál Tokijský masakr a po něm už nic nebylo jako dřív.

Svět se propadl do chaosu.

Nešlo přitom o zlom v pravém slova smyslu, změna nastala v jednom okamžiku, a dokonce ani na jednom místě. Tokijským masakrem jenom započal proces, který pak postupoval různě dlouhými a různě dynamickými kroky. Jejich směr byl ovšem jediný – k totální destrukci tisíce let budovaného řádu. K rozmetání společnosti, která se od stavby pyramid z kamenných kvádrů dostala postupně až k virtuální realitě, 3D tiskárnám a cestám do vesmíru.

Staletí vzestupu přišla vniveč, bez varování a především jinak, než by si kdo pomyslel. Nikdo nerozpoutal další světovou válku, i když k tomu kolikrát moc nechybělo. Jáderný arzenál mocností se vůbec nedostal ke slovu, na to

byli nakonec všichni až moc opatrní. Jistěže desítky let žonglovali atomovými hlavicemi, ale každý měl dost rozumu, aby nepřekročil pomyslnou čáru a nezmačkl červené tlačítko. Jistěže umírali vojáci i civilisté, po stovkách, po tisících, po armádách. Ale umírali starým dobrým způsobem, rozstřílení, roztrhaní granáty, rozdrcení tanky. Jedna a tatáž smrt, jen doručená modernějšími a výkonnějšími zbraněmi. Tedy nic, co by člověka neprovázelo od počátku věků.

Tohle všechno kluk věděl. Pamatoval si to. V tom obyčejném světě žil do svých čtrnácti let.

Vzpomínal na článek z jednoho časopisu, který kdysi někde našel. Psalo se v něm o patrně nejhorším roce, jaký kdy lidstvo zažilo. Mělo jít o rok 536, což vědci údajně zjistili porovnáním starých písemných textů s usazeninami v ledovcích. Začátek šestého století přitom nebyl ničím zajímavý nebo snad výjimečný. K rozpadu slavné Římské říše došlo už téměř před sto lety a z jejích pohrbků zůstala jen Byzanc. Francká říše se teprve nadechovala k životu, ve Skandinávii žili většinou pohani a kdysi mocný Egypt vzal už dávno ďas. V těchto světových kulisách došlo podle vědců k obrovskému sopečnému výbuchu, ačkoli přímo o něm se nikdo z tehdejších učenců a kronikářů nezmiňuje. Což znamená, že se odehrál někde mimo centra civilizace, nejspíš na Islandu nebo v Severní Americe. Samotný výbuch tedy nikdo nezaznamenal, ovšem s jeho následky už to bylo jiné. Celý rok 536 prakticky nesvítilo slunce, jeho paprsky se přes mraky popela vůbec nedostaly dolů k lidem. Průměrná teplo-

ta spadla až o dva stupně Celsia, což mělo za následek bídnou úrodu a z toho plynoucí hladomor. Ruku v ruce s ním přišly nemoci a smrt, v některých oblastech prý vymřely celé kmeny závislé na zemědělství.

Kluk věděl, že i v jedenadvacátém století může sopečná erupce přijít kdykoli a bez varování. Že na celém světě je okolo půldruhé tisíce aktivních sopek. Stačí, aby se jedna z těch větších probrala ze spánku, řihla si a odplivla. Jako třeba v roce 1815 indonéska Tambora, která podle odhadů zabila asi sto tisíc lidí. Kolik by to asi bylo o dvě stě let později, s několikanásobně vyšší hustotou zalidnění? Radši nedomýšlet.

Sečteno a podtrženo, začátkem jedenadvacátého století se předpokládalo, že pokud někdy dojde k zániku civilizace, stane se to buď prostřednictvím červeného tlačítka uvnitř jaderného kufříku, anebo v důsledku vrtochu matičky Země v podobě výbuchu sopky, gigantického zemetřesení či jiné přírodní katastrofy.

Na pomyslném bronzovém stupni možné zkázy lidstva stál zásah zvenčí, třeba meteorit, který si po milionu let plachtění vesmírem usmyslí trefit jednu bezvýznamnou planetu. Anebo exploze sluneční korony, která pak na Zemi vypne všechno, co funguje na elektřinu, a změní ji v džungli bez pravidel.

Tokijský masakr představoval v porovnání s těmito variantami naprostou bezvýznamnost. Zrnko písku vedle pyramidy. Kamínek kutálející se po úbočí dřímající sopky. Vlastně šlo sotva o první zabublání vody, která pod pokličkou teprve pomalu spěje k varu – a možná ani to ne.

Chtěl bys vědět, jak to celý začalo, mladej? zeptal se o pět let později jakýsi dědek jednoho kluka ve vězeňské cele. Někdo toho dědka okřikl, ať drží hubu, a pak ho nakopl. O kus vedle kdosi vzlykal. Jiní mumlali nadávky nebo modlitby, možná k někomu nebo jen tak sami k sobě. Ostatní pouze apaticky mlčeli.

Kluk se zatím jenom rozhlížel. Ještě netušil, ke kterým z těch lidí má nejbliž. Teď se musel soustředit především na to, aby přežil. Aby se dočkal vysvětlení a pak se dostal zpátky k rodičům.

Na tom, *jak to celý začalo*, nezáleželo ani v nejmenším. Byla to historie, která už dávno nikoho nezajímala.

4.

Posledního října roku 2025 byl pátek. Z dvačtyřicátého patra jednoho z nejvyšších tokijských mrakodrapů vypadalo město jako obrovský živý organismus. V zasedací místnosti s výhledem na západní část metropole sedělo u podlouhlého stolu šestnáct mužů ve značkových oblecích. Šlo o nejvyšší manažery dvou společností, jejichž fúze měla překreslit mapu japonského strojírenství. V čele stolu zaujímal místo sedmnáctý účastník jednání, který vytěží z nadcházejícího spojení nejvíc a zároveň měl stanout na samotné špici společného podniku. Keisuke Endo, padesátník s tvrdými rysy ve tváři zjizvené obchodními i skutečnými půtkami. Muž rázných řešení, přesto však uvážlivý a svolný ke kompromisu v případě, že prostřednictvím nynější domluvy dosáhne vítězství v příští bitvě.

Slovo měl právě jeden ze zástupců podniku, s nímž měla Endova firma fúzovat. Zatímco z displeje tabletu předčítal body k dalšímu projednání, zvedl se Keisuke Endo ze svého místa, postavil se čelem k prosklené stěně a s nepřítomným výrazem v očích zíral kamsi do dále. Za jasného počasí bylo možné tím směrem dohlédnout až

k posvátné hoře Fudži, ale ten den se mezi mrakodrapy převalovala smogová pokrývka a viditelnost byla spíš mizerná. Po chvíli se muž otočil zpátky do místnosti a vyrazil pomalým krokem za zády poloviny osazenstva stolu ke dveřím zasedačky. Několik párů očí se k němu na okamžik zvedlo, ale vzápětí se všechny pohledy zase zanořily do displejů, které měly před sebou.

Keisuke Endo se nyní zastavil u dvoukřídlých dveří vedoucích ze zasedací místnosti do dlouhé chodby. Díval se skrz ně stejně prázdným pohledem jako předtím na město. Poté se jeho zrak stočil doprava, kde u zdi stála vyřezávaná komoda a na ní spočívala na nízkém podstavci katana. Šlo o starožitnost vskutku nevyčíslitelné hodnoty, vykovanou před osmi staletími samotným velkým Masamunem. Její výjimečnost odpovídala postavení muže, ježmuž patřila. Ten ji teď obřadně zvedl z podstavce, levačkou ji uchopil za pouzdro a pravačkou sevřel rukojeť.

Co se dělo pak, vyšlo najevo jen díky dvěma bezpečnostním kamerám zabírajícím zasedací místnost. Nikdo z přítomných už nepromluvil. Dokonce ani Keisuke Endo, který jako jediný přežil.

Vyšetřovatelé masakru měli na kamerovém záznamu možnost vidět, jak muž s katanou nejdřív jen tak stojí a svírá zbraň v dlaních. Pak ale jeden z nejostřejších mečů světa tasí z pouzdra, obrátí se ke stolu a rázným švihem setne hlavu člověku, který sedí nejbliž. Hlava ještě ani nestačí dopadnout na stůl a Keisuke Endo dekapituje další dva účastníky schůzky. Zbývajících třináct mužů pak zmasakruje daleko hrůznějším způsobem. Zběsilými úde-

ry utíná ruce, jimiž si nešťastníci snaží chránit hlavu. Jedna z obětí se pokusí schovat pod stůl, katana jí rozetne bok a z něj se vyvalí velký rudý chuchvalec vnitřností. Další muž přijde nejprve o celý obličej a teprve příští rána mu oddělí hlavu od zbytku těla. Nejstarší z přítomných, téměř osmdesátiletý kmet Šó Harada, který jednu z fúzujících firem před půlstoletím zakládal, ani nestačí vstát od stolu a ostří katany mu prolétne krkem a hned poté odsekne ještě kus ramene.

Některá těla se na podlahu sesunula bezhlučně, jiná sebou házela a z jejich přetátných tepen stříkaly gejzíry syté rudé krve. Ani jeden ze šestnácti mužů neunikl, žádnému z nich se přes běsnícího Keisuke Enda nepodařilo dostat ke dveřím na chodbu.

Na záznamu z kamer muž se zakrvavenou katanou v ruce ještě dlouho potom jen tak stojí nad zmasakrovanými těly. Vůbec se nehýbá, dokonce své dílo zkázy ani nepřehlídí. Teprve za několik dlouhých chvil mu zbraň vypadne z dlaně a on pomalu klesne k zemi. Když o něco později vtrhnou do zasedačky přivolání policisté, sedí Keisuke Endo na podlaze plné zakrvácených mrtvol nakloněný ke zdi a něco jí důvěrně šeptá.

Během několika hodin oblétna zpráva o Tokijském masakru celý svět. Nic podobného se v civilizované společnosti dlouhé roky nestalo, rozhodně ne vzhledem k povaze útoku, jeho intenzitě a především obětím. Šlo o bezprecedentní čin a podle toho bylo k jeho vyšetřování přistupováno. Tým špičkových policistů doplněný o kapacity z oborů psychiatrie a psychologie se snažil přijít na to,

proč Endo na ostatní muže zaútočil. Jejich zkoumání však dlouho nevedlo k žádnému konkrétnímu závěru.

Nakonec byl Keisuke Endo shledán nepřítčným a následně umístěn na přísně střežené klinice, kde o několik týdnů později zemřel ve spánku. Při pitvě nebyl zjištěn žádný zdravotní problém, vyjma lehkého zarudnutí šedé mozkové kůry. To si nikdo z lékařského konzilia nedokázal vysvětlit a dosud nikdy se s ničím podobným ani nsetkal.

Později začala média Keisuke Enda označovat jako pacienta nula, tedy někoho, u koho všechno začalo. Takové tvrzení ovšem nemohlo být – a ani nebylo – přesné. Endo byl prvním z těch viditelných, protože se o jeho řádění dozvěděl celý svět. Několik jemu podobných se nejspíš objevilo už předtím, jenom neudělali nic tak šokujícího, aby si je historie zapamatovala. Buď jak buď, za několik týdnů už podobné otázky ztratily smysl. Civilizace se utápěla v chaosu a neexistovala síla, která by s tím mohla něco udělat.

5.

Sklepení prořízl ženský výkřik následovaný fackou.

„Zavři hubu, krávo! A vy ji držte pořádně!“

Vlna všeobecného mumlání dorazila až ke klukovi. Cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Seděl na zemi u zdi a ze svého místa neviděl, co se děje. Ale snadno si to domyslel. Slyšel, jak nějaké tělo dopadlo na pryčnu a ta zavržala. Pak se ozvalo několik tupých úderů a hned po nich další ženský výkřik, který postupně přešel do táhlého naříkání.

Zacpal si uši dlaněmi. Nechtěl to poslouchat, nechtěl tam být. Ještě včera pozdě odpoledne seděl s rodiči u stolu, jedli polévku a otec si stěžoval, jak ho bolí zuby. Běžný den; nic nenaznačovalo, že by už za pár hodin mělo být všechno jinak. A teď dřepěl na špinavé podlaze a snažil se utlumit smysly, aby nevnímal, co se kolem něj právě děje. Během posledních pěti let svého života už viděl spoustu násilí a několikrát ho dokonce zažil na vlastní kůži. Jenže tohle bylo najednou tak jiné! Většina spoluvězňů se od té scény apaticky odvrátila, tedy kromě několik mužů, kteří ji naopak natěšeně sledovali. Vesměs šlo o chudáky, co si už netroufli na někoho zaútočit přímo, ale pořád ještě by

zvládli ho dorazit. Teď slintali a čekali, jestli se dostane i na ně.

Bylo zřejmé, kdo má to násilí na svědomí. Hromotluk s jizvou na paži, po němž kluk pil z kanystru. Chlap nejméně o hlavu převyšující všechny ostatní, typ surovce, které už za ty roky dobře znal. I kdyby ženu ukořistil někdo jiný, tenhle muž by se o svou porci potěšení přihlásil jako první. Vynutil by si ji a ostatním nechal zbytky. Jeho oběť neměla nejmenší šanci na slušné zacházení. Sama to věděla nejlíp, její tlumený nářek už nebyl ani tak obžalobou, jako spíš snahou přehlušit bolest.

„Už ne!“ zakřičela žena v jednu chvíli tak silně, že to kluk uslyšel i přes dlaně, kterými si zacpával uši. Měl na ni vztek; hrozný vztek. Proč mu ta ženská křičí do svědomí? Copak pro ni může něco udělat? Nechce poslouchat její prosby ani sténání; nedokáže jí pomoci. A nejen on, nikdo ze spoluvězňů k tomu nemá sílu nebo důvod. Stejně jako venku ani tady v cele se už nikdo nestará o nic, co se netýká přímo jeho osobně. Jakékoli vměšování se do cizích věcí přináší jen problémy.

Kluk zavřel oči. Snažil se oprostít od té scény i od toho místa, dostat se v mysli někam úplně jinam a tam vydržet co nejdéle. Třeba domů za rodiče, ke stolu při poslední společné večeři. Otcí zbývala sotva polovina zubů, trpěl téměř u každého jídla. Nemohl pořádně žvýkat, a proto hltal velká sousta, což mu přinášelo další potíže s trávením. Předloni dostal rozsáhlý zánět do čelisti. Většinu chybějících zubů si vytrhal sám, když už nedokázal snášet ukrutnou bolest.

Včera jedli polévku a otec si zase stěžoval na zničené dásně. Matka mlčela, jako ostatně většinu času. Nebývala taková, na to si kluk dobře pamatoval. Před *chaosem*, jak posledním letům říkala, pracovala v mateřské školce nedaleko jejich žižkovského bytu. Dolů ulicí a pak přes park. Kluk tu školku znal, jako malý capart do ní chodil nejenom on, ale i jeho sestra. Oba tak trávili s matkou prakticky celý den. Vzpomínal si na to, jak bývala veselá. Ráda se smála, provokovala otce k bláznivým věcem, jako třeba jednou k tanci v parku. Kluk se za ně tenkrát styděl; bylo mu třináct a zoufale si přál být někde jinde. Teď v přeplněné cele by dal cokoli za to, aby se do toho parku a do těch dob mohl vrátit.

„Nebud' srabík, Stáňo!“ volala matka se smíchem na otce, když se ho snažila vzít za ruce. Nějaký chlap měl na lavičce telefon s malou reprobodnou a pouštěl si staré pomalé hity. Otec se bránil a rozpačitě se rozhlížel kolem. Byl podvečer a přes park se vraceli z nedělní návštěvy u příbuzných. Hlasitou hudbu slyšeli už zdálky, matka si začala nejdřív jen tak dlaní tleskat do stehna, ale po chvíli už se pohupovala v bocích. Když se dostali až k lavičce s mužem a jeho reprobodnou, už ji nic nemohlo zastavit.

„Tak pojď, Stáňo, prosím!“

Ale otec jen něco zamumlal a dál stál s rukama v kapsách. Načež matka vzala kolem pasu kluka a zatočila se s ním. Zaklonila přitom hlavu a rozesmála se. Nebyla opilá, alkoholu se vždycky vyhýbala, prostě jen měla radost ze života. Ale ten tanec v parku byl trapný, větší ponížení si kluk ve třinácti letech ani neuměl představit. Matce se

proto vytrhl, ne nijak našťvaně, spíš jen jako by měl na práci něco jiného.

Šest let, uvědomil si teď ve vězeňské cele. Tehdy byl květen, stejně jako nyní. Dvaasedmdesát měsíců stará historie... a přitom dva tak rozdílné světy. Kdyby to jen tehdy tušil! Kdyby věděl, co je čeká a že se matka už nikdy nebude smát, zatančil by si s ní. Mohl mít víc takových vzpomínek.

V té poslední jeho rodiče leží na podlaze a míří na ně zbraněmi gardisté.

Kdosi do něj strčil. Kluk otevřel oči. Tyčil se nad ním nějaký chlap a s rozšklebeným obličejem ukazoval k lůžku, na kterém ležela nahá žena. Pohodil k ní bradou a zasmál se. Jdi, jestli chceš!

Klukovi vstoupily do očí slzy a rychle zase stiskl víčka. Zatřásl hlavou. Ne, tohle tedy nechce. Nic takového! Ucítil další štouchnutí, ale jen se někam nahoru ohnal rukou. Nechte mě sakra být!

Chlap cosi zamručel. Kluk mu nerozuměl a ani nechtěl. Jediné, po čem toužil, bylo uniknout odsud, nevidět a neslyšet. Být pryč od toho všeho, poslouchat otcovo skuhrání při jídle, tančit s matkou v parku, blbnout se sestrou. Věděl, že nic z toho dávno není možné, ale rozhodl se ten fakt ignorovat.

Už se mu to v minulosti povedlo. Propadl se do vlastního vesmíru, kde nebylo nic než tma a čas jako by ani neexistoval. Do vesmíru, kam nepronikl sebemenší element ze světa okolo.

Poprvé se do toho stavu dostal asi před rokem; nijak se nesnažil, přišlo to samo od sebe. Byla to ta nejúžasnější

a nejskvělejší chvíle od počátku chaosu. Snad poprvé si pořádně odpočinul, i když ten stav trval sotva pár minut. Od té doby se mu to podařilo ještě několikrát; utéct před světem, který z něj jenom odčerpává životní sílu. Bylo to slastné a osvobozující, ale taky nebezpečné. Zrádné.

Kluk si už dávno vypěstoval podvědomou ostražitost před vším a před všemi. Stejně jako to museli udělat ostatní lidé na celém světě. Mít se na pozoru nejen před cizími, ale i před celoživotními přáteli, dokonce i před rodinou. Jakkoli šílená, smutná a ostudná se může zdát myšlenka, že tví nejbližší čekají na to, až se k nim otočíš zády. Jenže to viděl už tolikrát. Rodiče zabití vlastními dětmi, bratra umučeného sestrou, batolata jen tak pohozená na ulici. Propadnout se do tmy a na tyhle obrazy aspoň na chvíli zapomenout bylo skutečně opojné. Jen to nemohl dělat tak často, jak by chtěl a potřeboval. V cele přeplněné pochybnými existencemi a násilníky to bylo ještě nebezpečnější než venku.

